

Marinela ȚEPUȘ

Vaslui

S-a mai născut un teatru

După 1989, s-au iscat nenumărate discuții în jurul unor întrebări de felul: „Cine (mai) are, azi, nevoie de teatru?“, „De ce-ar mai fi atât de multe teatre?“... S-a crezut că multe dintre ele se vor autodesființa (din lipsă de bani, din lipsă de actori, din lipsă de spectatori). S-a crezut că noua Lege a teatrelor va restructura totul după modele occidentale (?!). S-a și avut în vedere, la un moment dat, (co)existența mai multor tipuri de instituții: teatre de repertoriu, teatre de proiecte, teatre-gazdă. Nu s-a făcut, însă, nimic. Și cred că e bine așa. În definitiv, fiecare urșe știe în ce măsură are sau nu nevoie de un teatru, dacă „rupe“ din fonduri pentru întreținerea / funcționarea acestuia... În concluzie, după cincisprezece ani de la (presupusa) revoluție, nu a dispărut nici un teatru, ba chiar s-au mai înființat câteva. Ceea ce nu strică nimănui. Ba cred că, dimpotrivă, e un semn că intrăm și noi în normalitate.

Ei bine, nu de mult, am fost invitată la Vaslui, pentru a vedea premiera *primului spectacol* al Teatrului „G.E.T.“ (Gest–Expresie–Teatru): **Mantaua**, după N.V. Gogol, în regia lui Sandu Maftei și scenografia Iulianeii Maftei.

Doi scenografi cu experiență (Iuliana și Sandu Maftei) și un tânăr actor (Lucian Onciu), care socotesc că nu poți trece prin viață fără să lași ceva în urmă, s-au gândit ca, pe lângă decorurile și costumele producțiilor teatrului din Bârlad (unde sunt, de altfel, angajați), să pună temelia unui teatru... de-adevăratelea, nu de butaforie! De ce la Vaslui? Pentru că acolo au găsit înțelegere și deschidere pentru un astfel de proiect. Truda a durat cam un an. Consiliul Județean și Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale din Vaslui au răspuns, cu promptitudine, inițiativei celor doi. Mai trebuiau, însă, și sponsori. Și s-au găsit! Mai trebuia, însă, și o trupă. Aceasta trebuia adunată, selectată... Și s-a găsit. La început, au fost vreo patruzeci de elevi din toate liceele vasluiene. Până la capăt, au rămas treisprezece. „S-au triat singuri!“, ni s-a spus. „După ce au fost nevoiți să vopsească pereții, după ce au cusut costumele, au spălat dușumelele, au montat luminile...“ Fiindcă, nu a existat nimic înainte. Decât un gând, dorință, tenacitate, încăpățănare. A fost închiriat un spațiu, în cadrul Casei de Cultură a Sindicatelor, un spațiu oarecare. Fără identitate, fără dotări. Acum este o superbă sală studio, cu gradene pe care se stă comod (patruzeci-șaizeci de locuri), cu toate dotările necesare. Doar a fost realizată de niște profesioniști!

Și, după ce ne-am fost minunat de „vederea“ sălii, a urmat și spectacolul! Scenograful Sandu Maftei (acum, în ipostază de regizor) a colaborat câțiva ani cu Teatrul Masca. A rămas un iubitor al teatrului-gest, al teatrului-imagine, al teatrului-dans. Experiența l-a ajutat să facă o producție coerentă, curată, în care cuvântul a fost diluat în gest, expresie, mișcare, costum, muzică. Elevii funcționează perfect, sunt o echipă. În același timp, răspunzând, fiecare, indicațiilor

regizorale și, mai ales, înțelegând ce au de făcut, reușesc să creeze un personaj. *Societatea* (hădă, cu ifose, lipsită de consistență) e un personaj, *funcționarii* (mărunți, invidioși, orgolioși, frustrați) sunt un personaj, *mantaua* (superbă, cu personalitate) e un personaj. *Agaki*, copistul (destoinic, umil, dar căruia frumoasa manta îi dă o identitate) e și el un personaj. Se creează relații veridice, se naște povestea. O muzică rusească superbă învâluie scena, artiștii și pe spectatori. Costumele – din folie transparentă, cu mici accesorii (gri, mov, albastru) – devin, la rândul-le, personaje. Foșnesc. Au importanță în cadrul reprezentației. Spectacolul durează patruzeci și două de minute fix. Drumul nostru până la Vaslui a durat cinci sau șase ore. Și cu întoarcere cu tot, vreo douăsprezece. A meritat. Pentru că acolo a căpătat consistență o idee. Generoasă. Acea de a face, nu o discotecă, nu o bancă, nu un restaurant – adică nu un loc în care să se piardă suflete și să se câștige bani, ci unul în care să se atragă suflete și să se câștige spirit.

Teatrul „G.E.T.” din Vaslui – *Mantaua*, după N.V. Gogol. Ilustrația muzicală și regia: Sandu Maftei. Scenografia: Iuliana Maftei. Mișcarea scenică: Dana Coșeru. Cu: Silviu Tabără, Andreea Costea, Mădălin Geantău, Gianina Petrucă, Monica Ursu, Alexandru Bejinariu, Corina Diaconu, Mădălina Popliuc, Andreea Patrici, Mihai Chipcia, Carmen Dorobăț, Costel Jigolea, Ștefania Pușcaci.